

10 e Kamer

Nr. 432/02
VAN HET PARKET
Nr. 95658
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Uittreksel(s) Procureur-generaal:

Uittreksel(s) Ontvanger:

Veroordelingsbulletin(s):

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

24 juni 2005

not. 66.70.108/93/26 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. , arbeider, geboren
, wonende te

2. , productiewerkster, geboren
, wonende te

Beklaagd van :

De eerste en de tweede : te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A.

bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)

en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 de bij artikel 99 § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken in casu :

1. op een niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 augustus 1992 tot 31 augustus 1992

het bouwen van een weekendhuis niet conform de bouwplannen ingediend op 9 april 1992 (stuk 12-17 van het dossier 66.70.108/93/5): het ombouwen van een zolder tot een slaapkamer en het plaatsen aan de voorzijde aan de zolder van twee in plaats van één venster en aan de achterzijde het bijplaatsen van een keukenvenster

2. de sub 1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructies in stand gehouden te hebben

vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 31 augustus 1992, tot en met de dag der dagvaarding

de onder de tenlastelegging 1 omschreven constructie

B.

- bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)

- *en vanaf 25 maart 1997* geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 20 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken

in casu :

de eerste : vanaf 12 november 1991 tot op datum der dagvaarding
de tweede : vanaf 12 november 1991 tot 14 juni 1998

permanent wonen in een zone die op het gewestplan is aangeduid als recreatiegebied.

met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1 en A2 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding;

de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde: ligging (gemeente, straat, nummer, of plaatselijke benaming): *aard en oppervlakte:* huis, 8a 2

ca wijk en nummer van het kadaster: :

: zoals blijkt uit de hier bijgevoegde kadastrale legger d.d. 2.8/05/2001 met artikelnummer *en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:* arbeider, geboren t

: wonende te : en

I produktiearbeidster, geboren t

wonende te I die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop zoals blijkt uit het stuk vanwege de hypotheekbewaarder.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 26 maart 2002, 15de kamer rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde elk wegens de feiten A en B samen tot een geldboete van 50 frank, gedeeld door 40,3399, met 1990 opdecimen verhoogd, € 247,89 bedragende.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van voor ieder 15 dagen.

Verplicht de eerste en de tweede beklagde bovendien om elk eenmaal een bedrag van € 10, met 40 decimes verhoogd, € 50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke geweldsdaaden.

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde solidair tot de gerechtskosten, deze in hun geheel begroot op € 165,47.

Legt de beide beklaagden tevens elk een vergoeding op van € 25 als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken.

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde solidair tot het betalen binnen de 6 maanden te rekenen vanaf heden van een meerwaarde van € 4.462,08.

Beveelt in hoofde van de eerste beklaagde, bij wijze van herstel, de staking van het permanent bewonen van de kwestige woning binnen de 6 maanden vanaf heden.

Beveelt voor het geval dat hieraan niet wordt voldaan het College van Burgemeester en Schepenen van _____ in de uitvoering ervan van ambtswege kunnen voorzien.

Veroordeelt de eerste beklaagde om aan de Gewestelijke Inspecteur te betalen een dwangsom van € 123,95 per dag vanaf 27.09.2002 in geval van niet uitvoering van het herstel binnen de gestelde termijn.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 10 april 2002 door de beide beklaagden;
- 10 april 2002 door het Openbaar Ministerie tegen beide beklaagden;

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging, bijgestaan door meester
loco meester , beiden advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van
Advocaat-generaal.

1. De hogere beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; zij zijn ontvankelijk.
2. De telastlegging B dient te worden heromschreven als volgt:

“ te

als daders om het misdrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks meegewerkt te hebben:

B. Bij inbreuk op art.44 § 1.7°, strafbaar gesteld door de art.64, 4° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997, vanaf 25 maart 1997 tot 30 april 2000 bij inbreuk op art.42 § 1.7°, strafbaar gesteld door de art.66, 4° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997) en vanaf 1 mei 2000 bij inbreuk op art.99 § 1, 6°, strafbaar gesteld door art.146 eerste lid, 1° en 3°, vierde lid, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen het gebruik van een vergund gebouw wat de hoofdfunctie betreft gewijzigd te hebben door:

het permanent bewonen van een weekendhuis, gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie,

- 1. de eerste: vanaf 12 november 1991 tot 5 oktober 2001,*
- 2. de tweede: vanaf 12 november 1991 tot 14 juni 1998,”*

Aan de beklaagden werd hiervan op de terechtzitting van het Hof kennis gegeven.

Voór elke beklaagde heeft de aldus verbeterde telastlegging B betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

Het Openbaar Ministerie heeft er tevens op gewezen dat de eerste beklaagde de feiten pleegde in staat van wettelijke herhaling, nu hij het misdrijf pleegde voordat vijf jaren waren verlopen sinds hij de straf van drie jaar gevangenisstraf, waartoe hij werd veroordeeld bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 3 februari 1986, dat wat betreft de strafvordering tegen hem gericht kracht van gewijsde heeft, heeft ondergaan of de straf was verjaard.

3.1. Het Arbitragehof vernietigde op 19 januari 2005 bij arrest nr.14/2005 de woorden *“voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg”* in artikel 146 derde lid van voormeld decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna DORO genoemd), zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003. Dit heeft voor gevolg dat de strafsanctie voor het instandhouden thans nog slechts geldt voorzover de handelingen gelegen zijn in een

ruimtelijk kwetsbaar gebied. Dit is ter zake niet het geval, in acht genomen het bepaalde in artikel 146, 4^olid DORO en het gegeven dat het goed gelegen is in een zone voor verblijfsrecreatie.

De strafvordering met betrekking tot het feit dat aan de telastlegging A, onderdeel 2 ten grondslag ligt is dan ook niet (langer) ontvankelijk.

3.2. De telastlegging B, zoals verbeterd, heeft betrekking op een voortgezet misdrijf. Het misdrijf bestaat in een in de betrokken periodes ononderbroken en door de beklaagden bestendige delictuele toestand en is nog steeds strafbaar, meer bepaald op grond van de in de verbeterde telastlegging B vermelde bepalingen van het voormelde decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening.

De functiewijziging was in de onderscheiden periodes vermeld in de telastlegging B vergunningsplichtig ingevolge artikel 192 bis, 5° DORO, zoals ingevoegd bij art. 54 van het decreet van 21 november 2003, dat geldt met terugwerkende kracht vanaf 9 september 1984.

4. De strafvordering met betrekking tot onderdeel 1 van de telastlegging A is niet vervallen door verjaring. Voor zover bewezen zijn de feiten die aan de telastleggingen A, onderdeel 1 en B. 1, respectievelijk B. 2 ten grondslag liggen de uiting van een zelfde strafbaar opzet en maken zij voor iedere beklaagde slechts één misdrijf uit.

De verjaringstermijn nam wat de eerste beklaagde betreft slechts een aanvang op 4 oktober 2001.

Wat betreft de tweede beklaagde nam hij een aanvang op 13 juni 1998; de termijn werd regelmatig gestuit door het hoger beroep van het Openbaar Ministerie van 10 april 2002.

5.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A, onderdeel 1, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, en de telastlegging B. 1, zoals hiervoor onder 2 nader omschreven, lastens de eerste beklaagde bewezen.

Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A, onderdeel 1, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, en de telastlegging B. 2, zoals hiervoor onder 2 nader omschreven, lastens de tweede beklaagde bewezen.

5.2. In de telastlegging B zoals verbeterd is wat betreft de tweede beklaagde rekening gehouden met het feit dat zij blijkens de gegevens van het dossier sedert 14 juni 1998 ter plaatse niet meer permanent verblijft en evenmin sedert deze laatste datum op één van de wijzen van hoofdzakelijke deelneming van art. 66 van het Strafwetboek aan het aan de eerste beklaagde te last gelegde misdrijf heeft medegewerkt. Dit gegeven is evenwel niet van aard mee te brengen dat de feiten die dateren van vóór 14 juni 1998 wat haar betreft hierdoor niet langer strafbaar zouden zijn.

5.3. De beklaagden betwisten, in het bijzonder met betrekking tot het misdrijf omschreven in de verbeterde telastlegging B, ten onrechte de aanwezigheid van het schuldbestanddeel, bestaansvoorwaarde opdat van een misdrijf als rechtsgrond voor bestraffing sprake zou kunnen zijn.

Wanneer de wet, c.q. het decreet, zoals te dezen, geen aanduiding nopens het moreel element bevat, volstaat het bewust en vrijwillig handelen. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het, op zich terecht niet betwiste, plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de beklaagden moet worden aangezien, nu zij het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, volstrekt niet geloofwaardig maken.

Meer bepaald voeren de beklaagden ten onrechte onoverkomelijke dwaling aan. De inschrijving in het bevolkingsregister, die de gemeente overigens niet mag weigeren louter op grond van motieven die de ruimtelijke ordening betreffen, staat als administratiefrechtelijke regeling met een andere finaliteit volledig los van wat krachtens de wetgeving inzake stedenbouwkunde en ruimtelijke ordening al dan niet geoorloofd is. Evenmin als enig ander gegeven waarnaar de beklaagden verwijzen was zij voor hen van aard onoverwinnelijke dwaling mee te brengen.

Een eventueel gedogen door de gemeentelijke of gewestelijke overheden van de wederrechtelijke toestand, ook in gelijkaardige situaties, de inschrijving in het bevolkingsregister en de aanleg van nutsvoorzieningen kunnen, desgevallend samen met allerlei voorspiegelingen van ambtenaren, politici, of van verkopers van de grond de beklaagden hebben gesterkt in hun weloverwogen keuze om het risico van de wetsovertreding te begaan, maar waren ter zake niet van aard tot onoverwinnelijke dwaling aanleiding te geven.

In de bouwvergunning van de beklaagden is overigens met zoveel woorden vermeld dat het gebouw "uitsluitend bestemd is voor het tijdelijk verblijf tijdens het weekend of in de vakantieperiode".

In tegenstelling tot hetgeen de beklaagden voorhouden zou ieder normaal zorgvuldig en vooruitziend persoon verkerend in dezelfde feitelijke omstandigheden als de beklaagden dan ook het gebruik van de hoofdfunctie van het gebouw niet zonder vergunning hebben gewijzigd.

6. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen ten grondslag liggen zijn in hoofde van elke beklaagde de uiting van een zelfde strafbaar opzet en maken voor ieder van hen slechts één misdrijf uit.

Voor wat betreft de tweede beklaagde is het zo dat de straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

De beide beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en, wat betreft de telastlegging B, jarenlang, meer bepaald in de voor ieder van hen bewezen verklaagde periode, laten voortduren.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke belangen.

De hierna uitgesproken straffen zijn daarom noodzakelijk. Hierbij wordt rekening gehouden met het feit dat de eerste beklaagde gedurende langere tijd het misdrijf omschreven onder de verbeterde telastlegging B heeft

voortgezet en hij bovendien het misdrijf pleegde in staat van wettelijke herhaling.

Het Hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat elke beklaagde het misdrijf deels vóór, deels na 31 december 1994 heeft gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in art.29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens voormelde artikelen 2 en 4, 1° lid van de Wet van 26 juni 2000 te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 55, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

7. De gemachtigde ambtenaar vordert in zijn brief van 23 september 1994 in overleg met het college van burgemeester en schepenen van krachtens het toen geldende art.65 § 1, c van de Stedenbouwwet de betaling van een som gelijk aan de meerwaarde door het misdrijf omschreven in onderdeel 1 van de telastlegging A door het goed verkregen van € 4 462,08 (toen 180.000 fr.).

De gemachtigde ambtenaar vordert in zijn brief van 9 juli 1993 krachtens het toen geldende art.65 § 1, a van de Stedenbouwwet met betrekking tot het misdrijf omschreven in de verbeterde telastlegging B dat een einde zou worden gesteld aan het strijdige gebruik met verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot staking van het strijdige gebruik.

Bij gebrek aan enig bericht in andersluidende zin moet worden aangenomen dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur deze vorderingen krachtens art.198 DORO voortzet.

Vermits de tweede beklaagde inmiddels een einde heeft gesteld aan het strijdig gebruik en zij ook geen mogelijkheid heeft om de eerste beklaagde tot het staken van het strijdig gebruik te brengen is de vordering in dit verband voorzover tegen haar gericht niet gegrond.

De middelen in conclusies voor het Hof aangehaald met betrekking tot de herstellvorderingen betreffen uitsluitend de vordering tot staken van het strijdig gebruik.

Art.149 §1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en /of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het Hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvorderingen op hun externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze stroken met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berusten. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen, respectievelijk om het staken van het strijdig gebruik te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening zijn genomen. Het behoort het Hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregelen te beoordelen.

In weerwil van hetgeen in conclusies door de beklaagden wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen, is het Hof van oordeel dat in acht genomen de motieven aangehaald in de hiervoor vermelde brieven, de vorderingen niet steunen op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Zo is het Hof van oordeel dat alle omstandigheden in acht genomen, onder meer het feit dat de beklaagden in hun bouwaanvraag de woning zelf betitelden als "weekendverblijf" en de bouwvergunning duidelijk voorzag dat het niet ging om een woning voor permanent verblijf, het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het staken van het strijdig gebruik opweegt tegen de last die er voor de eerste beklaagde uit voortvloeit.

Het Hof ziet geen redenen om de vordering tot betaling van een meerwaarde en de vordering tot het staken van het strijdig gebruik zonder gevolg te laten.

De afwijkingen op het goedgekeurde bouwplan waarop onderdeel 1 van de telastlegging A betrekking heeft zijn eerder beperkt. De gebruikswaarde van het goed wordt er wel gunstig door beïnvloed. Rekening houdend met het feit dat het gaat om een goed dat niet bestemd is voor permanent bewonen maar slechts voor verblijfsrecreatie, raamt het Hof bij gebrek aan vaststaande gegevens die een meer precieze raming toelaten de meerwaarde in billijkheid op € 2 000.

8. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vordert in de bijlage aan zijn brief van 9 juli 1993 de niet-nakoming van het bevel tot het staken van het strijdig gebruik te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de eerste beklagde in de periode vermeld in de bewezen verklaarde telastlegging B. 1 om het strijdig gebruik te staken wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel hiertoe. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van deze beklagde om hiertoe alsnog over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de eerste beklagde reeds kon overgaan tot het beëindigen van de wederrechtelijke toestand en de ruime termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna deze veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

38, 40, 41, 56, 65, 66, 100 Strafwetboek,

190, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 23 van het KB van 19 december 2003,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde uitspraak over doende:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastlegging B zoals hiervoor onder 2 vermeld,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A, onderdeel 2, en de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur in de mate dat zij erop is gesteund niet (langer) ontvankelijk,

veroordeelt de beklaagde : voor de telastlegging A, onderdeel 1 en de verbeterde telastlegging B. 1, gepleegd in staat van wettelijke herhaling, samen tot een geldboete van € (400, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1.983,15 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt de beklaagde : voor de telastlegging A, onderdeel 1 en de verbeterde telastlegging B. 2 samen tot een geldboete van € (300, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1.487,36 of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot betaling van een bedrag van € 2 000, gelijk aan de meerwaarde door het goed nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld door het misdrijf omschreven in onderdeel 1 van de telastlegging A verkregen, op de rekening van het Grondfonds,

zegt dat de veroordeelden zich op geldige wijze van deze verplichting zullen kunnen kwijten door de plaats nader in de oorspronkelijke dagvaarding omschreven binnen het jaar te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest kracht van gewijsde zal hebben bekomen in de vorige toestand, dit is conform de bouwvergunning, te herstellen,

verklaart de vordering tot het staken van het strijdig gebruik gesteund op de telastlegging B voorzover gericht tegen de beklaagde en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp,

beveelt aan de beklaagde : het strijdig gebruik van het gebouw te , voor permanente bewoning te staken binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de beklaagde Luc D'hoore een dwangsom zal worden verbeurd van € 20 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, begroot op € 165,47 in eerste aanleg en op € 77,37 in beroep en stelt vast dat deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

Kosten:

Afschriften:	17,10
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	23,24

70,34

+ 10 % : 7,03

Totaal :€ 77,37

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **24 juni 2005**.

Aanwezig :

, kamervoorzitter,
, raadsheer,
, raadsheer,

, advocaat-generaal,

, griffier;

Goedvkeurd doorhaling van o nietige lijn(en) en o nietige woord(en);